

A kisvakond és a tél

Készítette: Bujnóczki András, J55QM5

A kisvakond és a vtél

Zdeněk Miler / Katerína Miler
Hana Doskočilová

MÓRA

Reggelre fehér lett a világ.
– Végre itt a tél! – örvendezett
a kisvakond. Felkapta pomponos
sapkáját, és elővette a szánkót.

Fehér lett a világ, de csak a zúzmarától.
A táj meseszép, szánkózni mégsem lehet.
– Nicsak, egy felhő! Talán havazni fog –
füttyentette a cinke.

Igen ám, de tenyérnyi volt csupán a felhő.
Akárhogy is igyekezett, csak egyetlen
hópelyhet tudott kipréselni magából.
– A hóhoz víz kell – mentegetőzött.

– Mindjárt kapsz vizet –
biztatta a kisvakond a felhőt.
Hazaszaladt a gesztenyehéj tálért,
és a forrásnál megtöltötte vízzel.

A kis felhő ivott, csak ivott, amíg szép
kerekre nem duzzadt. – És mi lesz
a havazással? – kérdezte a cinke.
Félt, nehogy a felhő tovaszáljon.

Ekkor a felhő szórni kezdte a hópelyheket.
Egyiket a másik után. Sokfélék voltak,
szébbnél szébbek. A kisvakond
és a cinke nem győzte csodálni.

– Ügyes vagy, felhő! –
tapsikolt a két jó barát.
Hamarosan térdig jártak a hóban,
a szánkót szinte látni sem lehetett.

Most már bizony lehet szánkózni!
Fülük mellett fütyül a szél, a szájuk tele
hóval, a szánkó pedig egyre
gyorsabban siklik a dombon lefelé.

Zsupsz! Felszálltak a levegőbe.
A szánkó repülővé változott.
Micsoda utazás!
Akarjátok tudni, mi lett a vége?

– Nem ütötted meg magad? – kérdezte a cinke,
és kihúzta a kisvakondot a hóból.
– Ugyan! A szánkó sem tört össze.
Folytassuk! – nevetett a kisvakond.

